

Dilge Güney

MAVİ YILDIZ

roman

BİLGİ YAYINEVİ

1. Bölüm

“Değerli Yolcularımız, fırlatma teknik bir aksaklık nedeniyle ertelenmiştir.”

Açıklamayı duyanlar oturdukları yerde huzursuzca kıpırdandı. İçeriden fısıltı, homurtu ve mırıltıdan oluşan bir uğultu yükseldi. Bu gerilim tavanda bir bulut gibi asılı kaldı.

Yan gözle yanımda oturan babama baktım. Ne zaman kaygılsa esmer yüzü sararır; ela gözleri yeşile çalar, sanki biraz da yuvalarına çekilirdi. Ona bakarken ürperdim.

Annemin, “Nuno’yla evli olmak dünyanın en şahane manzarasına bakan bir evde yaşamak gibi” deyişi geçti aklımdan. O an, orada bizimle olsa yine aynı şeyi düşünür müydü merak ediyorum.

Babam, üstünde gezinen bakışlarımı hissedince bana bakıp gülümsedi ve “Sakin ol!” diye fısıldadı. “Her şey yoluna girecek.” Bu sözler de tavanda asılı duran o uğultuya karıştı.

Dört sene önce annemin yaralanma haberini aldığımızda da aynı şeyleri söylemişti:

“Sakin ol, her şey yoluna girecek. Gidip anneni sağ salim getireceğim...”

Annem... Ekvator bölgesindeki balta girmemiş ormanların adını taşıyan, gözü kara savaş muhabiri Selva Juarez! Ölümünden sonra, tüm dünya basını, kendi arasında anlaşmışçasına, aynı fotoğrafı kullandı. Sırtında çantası, boynunda kamerası; esmer teni, kıvrıkcık saçları ve çıkık elmacık kemikleriyle bir çizgi roman kahramanını andırıyordu. Üstünde her zamanki gibi kot pantolon ve beyaz gömlek vardı. Zaten babamla nadiren gittiği özel toplantılar dışında elbise giydiğini anımsamıyorum. Bir de soğuk havalarda üstüne krem rengi, belden kemerli mantosunu giyerdi.

Annenizin savaş muhabiri olması tuhaf şeydir. Her ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda bulamazsınız, çünkü o tam bu sırada üstünde uçan bombaları fotoğrafıyor, savaştan kaçmaya çalışan çocuklara yardım ediyor, haber yapılmak istemeyen askerleri gözetliyor olabilir. Aslında bu tip işlerde çoğunlukla, sadece hükümetlerin istediği fotoğrafları çekmekle ve olayları beklendiği kadarıyla anlatmakla yükümlü robotlar çalıştırılırdı. Ama annem, bütün o makinelere inat mesleğini bırakmadı. Yaptığı haberlerle dünyayı defalarca yerinden salladı. Meslektaşları arasında “efsane Selva Juarez” diye anılması boşuna değil.

Babam aklımdan geçenleri okur gibi baktı.

“İnan bana, bir yolunu bulacağız!” derken sesi derin bir kuyunun dibinden gelir gibi karanlık ve uzaktı. Sözcükler içimde yankılandı.

Arkama yaslandım. Gözüm koltukların kenarlarındaki fosforlu yeşille işaretli bölmelere kaydı. Bunların içinde yolcuları oyalamak üzere tasarlanmış simülasyon maskelerinin durduğunu biliyordum. Aldığımız eğitimlerde, bunların sanal gerçeklik düzeyinin bizim akıllı gözlüklerimizden çok daha yüksek olduğu anlatılmıştı. Tam kendiminkini açıp denemeyi düşünüyordum ki, salonun sağ tarafından yükselen bebek ağlaması dikkatimi dağıttı. Onu duyan başka bebekler de sanki bu talimatı bekliyormuş gibi çağrıya katıldılar. Bazen ağlama sesi dayanılmaz olabiliyor. Gemiye tasarlayanlar da böyle düşünmüş olmalı ki, çocuklu ailelere ayrılan kısımda, koltukların arkasına ve yine sağ kısımdaki çocuk oyun odasının cam duvarlarına dev ekranlar yerleştirilmişti. Fırlatma süresince çocuklara yönelik yayınlar yapılacak; böylelikle çocuk nereye bakarsa baksın bu görüntülerle karşılaşacak, oyalanacaktı. Fakat anonstan sonra yayın kesildiğinden anne-babalar onları zapt etmekte zorlanıyordu. Tavanda asılı bulut giderek büyüyordu.

Birden beşgenin seksen yaş üstü yolculara ayrılan sol kısmında bir hareketlenme oldu. Rahatsızlanan yaşlı kadına robo-doktorların müdahale ettiğini gördüm. Aklımdan babamın önceki gece, “Uzayda lüks bir tatil yapacağını düşün” deyişi geçti. “Gemide hem güvenli hem de keyifli bir yolculuk için her şey düşünüldü.”

Evet, gemide çocuklar ve yaşlılar için pek çok ayrıntı düşünülmüştü ama daha kalkışta arızalanan bir araç ne kadar güvenli olabilir diye düşünmekten kendimi alamı-

yordum. Yukarıya baktım. Az önce tavana yükselmiş olan uğultu bulutu giderek büyüyordu, belki de sonunda bütün odayı kaplayacaktı. Yutkunmakta zorlanıyordum.

Babama dönüp “Ama önceki üç gemi gitti! Neden bizi son gemiye bıraktın ki?” diye sızlandım. Birini suçlamak, bildiğim en iyi rahatlama yöntemiymiş. Fakat onun da benim saldırılarıma tahammül edecek gücü yoktu.

“Çünkü projenin sahibi olarak önce diğerlerini göndermemiz gerekiyordu” diyerek beni azarladı.

Aynı anda içerideki ışıklar yanıp söndü ve bir açıklama geldi:

“Değerli yolcularımız tahliye başlatılıyor. Kemerleriniz açıldığında lütfen yerlerinizden kalkmayın ve görevlilerin sizi yönlendirmesini bekleyin.”

İçeriye kesif bir yanık kokusu yayıldı. Aldığımız eğitimlerde böyle bir senaryodan söz edildiğini hatırlamıyorum. Tekrar dönüp babama baktım. Ne yaptığımın zerre ilgilenmiyordu. Kemerlerimiz açıldı. Babam tahliye aracına binmem için beni görevlilere teslim edip tek kelime etmeden uzay aracının koridorlarında kayboldu.

İçerideki yanık kokusuna ve tavanda asılı uğultu bulutuna karışan panik havası dayanılmaz olmuştu. Ellerim uyuşuyor, sanki içeriden biri uzun tırnaklarıyla göğüs kafesimi tırmalıyordu. Yutkunmakta zorlanırmıştım. Koltuğum hemen alt kısmına yerleştirilen su şişesini çıkarıp kafama diktim. Aldığım yudumun yutmaya çalışırken beni boğmasından korktum. Kaygılarımı yönetemezmişim. Bir an önce çıkıp tahliye aracına binmek istiyordum.

2. Bölüm

Babam Nuno Juarez, Mars'ta Yeni Bir Yaşam projesini yürüten Kauai şirketinin iki ortağından biriydi. Kendimi bildim bileli, kızıl gezegende bir koloni kurmayı hayal ediyor; bunun için gece gündüz çalışıyordu. Ondan dinlediğim bütün hikâyeler Mars'ta geçer ve içinde mutlaka uzaylı yaratıklar olurdu. Birbirinden değişik uzay araçlarından ve uzay şehirlerinden söz ederdi. Bunların gerçekliğinden şüphe etsem de dinlediklerimin aklımın sınırlarını zorlamasından hoşlanıyordum.

Kauai şirketinin diğer ortağı Profesör Dr. Türev Temur'du. O yıllarda dünyaca ünlü bir astrofizikçi olduğunu söylersem abartmış olmam. Sıkça televizyon programlarında boy gösteriyor ve ne zaman birlikte dışarı çıksak fotoğraf çektirmek isteyen insanlarca durduruluyordu. Ben de ona yakın biri olarak, ünlüymüşüm gibi havalı hissediyordum.

İptal olan fırlatmadan aylar önce bir cumartesi sabahı bana kuyruklu yıldızın haberini veren de Türev'di. O gün-